

Stemmingmaker

In zijn opiniestuk (*DM 6/12*) hanteert Maarten Boudry een merkwuurde en tendentieuze woordkeuze, die het gebrek aan argumenten moet maskeren.

Boudry vermeldt drie auteurs: De Wachter, Verhaeghe en Vanheule, die hij aan het einde van stuk "stemmingmakers" noemt. Wat indien ik hen "critici" noem? Zou dat niet veel correcter zijn? Bovendien wordt die "stemmingmakers" een diagnose in de mond gelegd die pas werkelijk stemmingmakerij kan worden genoemd: zij zouden heimwee hebben naar vorige versies van de DSM omdat de psychoanalyse toen de boventoon voerde. Dat soort suggesties een "diagnose" noemen, is een belediging voor iedere psychiater die zijn of haar job ernstig neemt.

Ik heb een wetenschappelijk artikel van Stijn Vanheule gelezen met een detailkritiek op een aantal punten van de DSM 5. Nergens heb ik dat soort intellectuele luiheid geconstateerd dat in Boudry's stuk te lezen valt, integendeel. Ik zie een kritische

waakzaamheid voor een bepaalde evolutie in de geestelijke gezondheidszorg die ons zieker maakt dan nodig en aandacht voor de zeer grote invloed van de farmaceutische industrie hierbij. Dat wordt in de analyse van Boudry en passant wel vermeld, maar is een cruciaal gegeven: is een medisch-psychologisch handboek voldoende wetenschappelijk, dan wel te sterk beïnvloed door mensen die er veel geld mee kunnen verdienen?

Blijkbaar kan een wetenschapsfilosoof zich het voorrecht toe-eigenen om over een duizelingwekkend analytisch vermogen te beschikken dat de stand van alle wetenschappen kan opmeten; en kan hij dat bovendien doen op een afstand die zo groot is dat hij vooral niet gehinderd is door kennis ter zake. Dat zegt veel meer over de bedenkelijke status van wetenschapsfilosofie dan die van psychoanalyse.

Ignas Devisch, professor medische filosofie en ethiek Universiteit Gent en Arteveldehogeschool